

Arrest

nr. 148 737 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 27 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2011 dient de verzoekende partij, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 6 april 2012, met kennisgeving op 27 april 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds april 2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou spreken, vrijwilligerswerk verricht, een inburgeringscursus zou gevolgd hebben, werkbereid is en ter staving hiervan een arbeidscontract voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 03.12.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een tweede asielaanvraag werd op 29.09.2009 op eenzelfde wijze afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer een jaar en acht maanden voor de eerste en acht maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

“(…)”

1.2. Op 27 april 2012, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)”

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 06/04/2012 wordt aan (…)

het bevel gegeven om uiterlijk op 27.05.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft, (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 03.12.2008 en 29.09.2009

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.09.2009. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Er wordt ambtshalve op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Meer bepaald wordt er op gewezen dat zij niet als vluchteling werd erkend en dat zij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2009, waaraan zij geen gevolg heeft gegeven, en nog steeds illegaal in het land verblijft. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen nut opleveren.

3.2. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen.

Te dezen blijkt uit het enig middel dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In het derde onderdeel van haar middel stelt zij het volgende:

“Terwijl het artikel 8 EVRM het recht van eenieder op de eerbiediging van het privé, familie -en gezinsleven garandeert ;

Dat hierop een uitzondering mogelijk is indien deze "bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen";

Dat de uitzondering daarenboven moet beantwoorden aan een legitiem doel en er een redelijk verband van evenredigheid moet bestaan tussen de middelen en het beoogde doel;

Dat in casu verzoekster reeds meerdere jaren op het Belgisch grondgebied verblijft en getuigt van een perfecte integratie;

Dat haar privéleven bijgevolg enkel en alleen op het Belgisch grondgebied plaats vindt;

Dat het artikel 3 van het EVRM het verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen garandeert;

Dat verzoekster, indien gedwongen terug te keren naar haar land van oorsprong, zij riskeert het voorwerp te zijn van onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals zij ook uiteenzette in haar asielaanvraag;

Dat hieromtrent geen enkele verantwoording afgelegd wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing ;

Dat bijgevolg de motiveringsplicht evenals de artikelen 3 en 8 EVRM geschonden worden door de bestreden beslissing;"

3.2.1. Wat het door artikel 3 van het EVRM beschermde verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandelingen betreft, houdt de verzoekende partij slechts voor dat zij in het geval van een gedwongen terugkeer riskeert het voorwerp uit te maken handelingen in strijd met deze bepaling *"zoals zij ook uiteenzette in haar asielaanvraag"*. Vooreerst merkt de Raad op dat de tweede bestreden beslissing op zich geen gedwongen verwijdering met zich meebrengt en allerminst belet dat de verzoekende partij op vrijwillige basis en op eigen krachten naar het land van herkomst terugkeert. Evenmin behelst deze beslissing dat zij moet terugkeren naar het land van herkomst. Voorts kan de verzoekende partij in het kader van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet nuttig verwijzen naar haar asielrelaas nu haar asielaanvragen werden geweigerd en de motieven in het kader van deze asielaanvragen reeds werden onderzocht door de bevoegde autoriteiten, die weigerden het statuut van vluchteling of van subsidiair beschermde aan haar toe te kennen. Door enkel te stellen dat zij haar vrees reeds uiteenzette in het kader van haar asielprocedure geeft de verzoekende partij bovendien aan dat er geen nieuwe elementen zijn die een onderzoek vereisen naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zowel in de eerste als in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de door de verzoekende partij doorlopen asielprocedures. Bovendien kan de verzoekende partij niet verwachten dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd omtrent of een onderzoek wordt gevoerd aangaande een vrees waarvan zij pas voor het eerst in haar verzoekschrift melding maakt. Tenslotte is haar betoog allerminst geconcretiseerd en beperkt zij zich tot loutere beweringen. Aldus wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aangetoond.

3.2.2. Met betrekking tot de vermeende schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, beperkt de verzoekende partij zich slechts tot de loutere bewering dat haar privéleven zich enkel op het Belgische grondgebied plaatsvindt, waarbij zij opmerkt perfect geïntegreerd te zijn na een verblijf van meerdere jaren op het Belgisch grondgebied. De verzoekende partij concretiseert of staft haar beweringen evenwel op generlei wijze en laat na om met concrete gegevens aan te tonen dat zij haar privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij wijst niet op concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en zij toont ook niet aan dat zij dit leven enkel in België kan verder zetten. Aldus maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.3. Het beroep is om voorgaande redenen onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 27 april 2012.

4. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *"de artikelen 10 en 11 van de Grondwet die het gelijkheidsbeginsel en beginsel van non-discriminatie bevatten"*, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van *"de beginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve handelingen en van het rechtszekerheidsbeginsel"*.

Het middel luidt als volgt:

"Doordat, eerste tak. de bestreden beslissing stelt dat de criteria van de instructie dd 19 juli 2009 vernietigd werden door de Raad van State en bijgevolg niet meer van toepassing zijn ;

Terwijl, de staatssecretaris Wathélet steeds verklaarde dat ondanks de vernietiging deze instructies toegepast zouden blijven worden ;

Terwijl ook bij arrest n° Xdd 16 december 2010 uw raad tot de volgende beslissing kwam :

« De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Uit de motivering van de voorliggende bestreden beslissing blijkt dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen vreemdelingen die voor 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan. Dit onderscheid baseert de verwerende partij op de instructie van 19 juli 2009. Zo motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing: "Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag (...) moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 18.12.2009, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. De advocaat van betrokkene meent dat de termijn van indiening geen rol kan spelen aangezien de instructies vernietigd werden door de Raad van State. Het is echter zo dat de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen en zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en de indieningstermijnen gehandhaafd."

[...]

Aangezien het onderscheid dat door de verwerende partij wordt gemaakt geenszins redelijk te verantwoorden is, kan verzoeker in zijn betoog worden gevolgd. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

[...]

Het middel is in de aangegeven mate gegrond ».

Dat uw Raad zo vaststelde dat het onderscheid tussen vreemdelingen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in samenhang gelezen met de instructie dd 19.07.2009 tussen 15 september en 15 december 2009 en zij die de aanvraag indienden na 15 december 2009 niet op een redelijk te verantwoorden onderscheid steunt ;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg ten eerste de motiveringsplicht schendt daar zij geen rekening houdt met bovenvermelde rechtspraak, wat meer nog zij deze zelf niet vermeldt;

Dat de bepalingen aangehaald in het middel echter stellen dat de motivering formeel en adequaat moet zijn, evenals aangepast aan de situatie van verzoekster ;

Dat verwerende partij hier niet getuigt van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van haar bestuurshandelingen ;

Dat zij daarenboven het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie schendt door te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is daar de instructie dd 19 juli 2009 niet meer van toepassing is;

Dat de voorwaarde tot ontvankelijkheid ratione temporis inderdaad als in strijd met deze beginselen verklaard werd;

Dat de bepalingen aangehaald in het middel bijgevolg geschonden worden.

Doordat, tweede tak, de bestreden beslissing stelt dat "De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.";

Terwijl de wet van 15.12.1980, zijnde de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen artikel 9.2 bedraagt ;

Dat in de wet van 15.12.1980 op het artikel 9 het artikel 9bis volgt ;

Dat het artikel 9 zelf twee alinea's inhoudt maar dat er, behalve vergissing, geen sprake is van een artikel 9.2;

Dat bijgevolg deze vaststelling indruist tegen het rechtzekerheidsbeginsel daar verzoekster inderdaad niet kan weten wat verwerende partij hiermee bedoelt ;

Dat de bestreden beslissing daarenboven de motiveringsplicht schendt ;

Dat elke administratie haar beslissingen inderdaad behoorlijk en afdoende moet motiveren zowel in rechte als in feite, ten gevolge van een gedetailleerd onderzoek van het dossier dat haar voorligt;

Dat gelet op hetgeen supra uiteengezet werd in casu geen sprake is van een afdoende motivering in rechte;

Dat de bepalingen aangehaald in het middel bijgevolg geschonden zijn.

Doordat, derde tak, verwerende partij de nieuwe bepalingen van de Vreemdelingenwet toepast zonder rekening te houden met de artikelen 3 en 8 van het EVRM;

Terwijl het artikel 8 EVRM het recht van eenieder op de eerbiediging van het privé, familie -en gezinsleven garandeert ;

Dat hierop een uitzondering mogelijk is indien deze "bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen";

Dat de uitzondering daarenboven moet beantwoorden aan een legitiem doel en er een redelijk verband van evenredigheid moet bestaan tussen de middelen en het beoogde doel;

Dat in casu verzoekster reeds meerdere jaren op het Belgisch grondgebied verblijft en getuigt van een perfecte integratie;

Dat haar privéleven bijgevolg enkel en alleen op het Belgisch grondgebied plaats vindt;

Dat het artikel 3 van het EVRM het verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen garandeert;

Dat verzoekster, indien gedwongen terug te keren naar haar land van oorsprong, zij riskeert het voorwerp te zijn van onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals zij ook uiteenzette in haar asielaanvraag;

Dat hieromtrent geen enkele verantwoording afgelegd wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing ;

Dat bijgevolg de motiveringsplicht evenals de artikelen 3 en 8 EVRM geschonden worden door de bestreden beslissing;

Dat gelet op hetgeen supra uiteengezet werd de bepalingen aangehaald in het middel geschonden zijn."

4.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster put een enig middel uit de vermeende schending van artikelen 9bis, 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet die het gelijkheidsbeginsel en beginsel van non-discriminatie bevatten; de artikelen 3 en 8 van het EVRM; van de beginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve handelingen en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij grijpt terug naar de instructie van 19 juli 2009 en naar de verklaringen van een politicus, die ondanks de vernietiging van die instructies, de toepassing ervan steunt en naar het arrest nummer X van 16 december 2010 van de Raad waarin de stelling wordt gevolgd van een verzoeker die meent dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen vreemdelingen die voor 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die na die datum dergelijke aanvraag indienden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de rechtspraak casualitisch is en niet vermag een wettelijke regelgeving uit de weg te gaan.

Uiteraard is een onderscheid in de behandeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf die werden ingediend tijdens de tweede regularisatiecampagne zoals op stapel gezet door de instructie van 19 juli 2009 en tussen de aanvragen die werden ingediende na 15 december 2009, einddatum van gezegde campagne.

" Als de overheid haar bevoegdheden uitoefent binnen de perken van de macht die haar door de grondwet en de wetten zijn toegekend, beschikt de burger immers niet over een recht op een ongewijzigd beleid. Dit wordt onder meer bevestigd door het arrest nummer 86. 787 van 14 april 2000 van de Raad van State en door het arrest nr. X van 30 oktober 2001 van het toenmalige Arbitragehof. Zolang de overheid geen substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen schendt, kan zij haar beleid wijzigen in functie van de maatschappelijke, economische, politieke of andere evoluties. Het discretionair karakter van de aan de overheid toegekende bevoegdheden betekent precies dat een dergelijke keuzevrijheid van de overheid geen fout uitmaakt."

De door verzoekster gesuggereerde onderscheiden behandeling is bijgevolg niet het door de Grondwet bedoelde verbod op discriminatie.

In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Lid twee van artikel 9 van voormelde wet luidt immers als volgt:

" Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. "

Verzoekster kan zich niet beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Zij werd gedoogd tijdens de asielprocedures en handhaaft zich zelf in illegaal verblijf.

De van 15 december 1980 voormeld raakt de openbare orde (illegaal verblijf is een met correctionele straffen betoogd misdrijf).

Het feit dat de Belgische overheid niet systematisch optreedt tegen de illegaal verblijvende afgewezen asielzoeker, houdt niet in dat die vreemdeling uit die illegaliteit rechten kan putten.

Het middel mist iedere grond."

4.3.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, met name de elementen met betrekking tot haar integratie en de duur van de asielprocedure "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland".

Waar de verzoekende partij in het tweede onderdeel van haar middel stelt dat er geen sprake is van een artikel 9.2 in de Vreemdelingenwet terwijl de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat "de elementen met betrekking tot de integratie (...) het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980", dient erop te worden gewezen dat zij dit niet ernstig kan voorhouden nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij hiermee het tweede lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet bedoelt, dat luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

De verwijzing naar genoemde bepaling als "art. 9.2 van de wet van 15.12.1980" brengt geenszins de schending van de formele motiveringsplicht met zich mee.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

4.3.2. De verzoekende partij voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen bouwt de verzoekende partij het eerste onderdeel van haar middel op rond het volgens haar wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 een instructie heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegronde verklaren van de aanvraag om en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest nr. X van 9 december 2009 van de Raad van State omdat ze "het mogelijk

maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 “vernietigd werd door de Raad van State” en dat bijgevolg “de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van de verzoekende partij dat de staatssecretaris zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

4.3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op hen hadden moeten worden toegepast, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

4.3.4. Het Grondwettelijk Hof is exclusief bevoegd om te oordelen of wetskrachtige normen in overeenstemming zijn met de grondwet. De Raad is, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de grondwet.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel blijkt evenmin, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

4.3.5. Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM betreft, kan worden verwezen naar de bespreking van de ontvankelijkheid onder de punten 3.2.1. en 3.2.2.

4.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

4.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5.2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN